

Gymnázium Uherské Hradiště, Velehradská tř. 218

686 17 Uherské Hradiště

Anežka Dufková ,18 let

Z propasti

Stáhly nás dolů.

Zaznělo tajné přání.

Bok po boku stát na vrcholu.

Naděje není k mání.

Klopíme zrak k zemi.

Hledáme cestu z drobečků.

Žádná jistota není.

Les zapomenutých hrobečků.

Neohýbej kvůli jiným svůj hřbet.

Vzmuž se.

Poleťme vzhůru, stavět náš svět.

Drž se.

Domy se roztekly v nepřehlednou šmouhu.

Opojení extáze.

Těžko krotím touhu.

Kolem krku vážeš provázek.

Teď?

Zítřka?

Přeskakuješ zed'.

Nedočkáš jitra.

Zase on

Byla jsem si téměř jistá, náhle však netuším, co se chystá.

Vím jen, že je to budoucnost docela blízka...

Přišel stejně nečekaně, jako kdysi zmizel.

Co chce? Snad nepřináší další svízel.

Znenadání na mě kdosi jménem zavolal,

menší arytmií mi téměř přivolal.

Stál tam v záři poledního slunce,

úsměv mu zdobil obličej,

rty se chystali říci, co na srdci měl.

Prý že by byl moc rád, že by chtěl...

Kéž by naše cesty měly zase stejný směr.

Prosím, mlč. Copak ti tohle přijde fér?

Beze slova zmizí, jako by se po něm slehla zem.

Pak se vrátí odnikud a naruší mi klidný den.

Občas bych si přála, aby nebyl víc než zlý sen.

Jenže z něj se noční můra nikdy ni nestane.
Úspěch a štěstí má ve tváři navždy vepsané.
Jen zřídka kdy nedosáhne na cíl, který si zamane.
Ani dnes mu nedokážu říci: „Ne.“

Úsměv mu ve tváři zůstává,
slunce mi stíní jeho dokonalá postava.
Stojí přede mnou dítě bohů,
v dále slyším odbíjení zvonů.
Odbíjí jako by na souhlas,
mé úvahy podtrhne mávnutím řas.

Stačilo mu pár vteřin a jsem v tom zas...
Vzduch mě dusí, gravitace přestává fungovat.
Euforické pocity mě vynáší kamsi do oblak.

Ted' je mé nebe bez mráčku,
ale zajisté přijde brzy bouřkový mrak.
Ted' vznáším, ale co pak?

Tuším bolestivý pád.
Přijatelná daň za pár okamžiků s tím,
koho ráda mám.
A tak lev dostal křehkou laň...

Platonie

Tiše spolu sedíme na lávce,
v mysli každý přemítá o lásce.
Život je krátký, nevaž se!

Vím, že miluješ.

Vím, že trpíš.

Pochop...

Svým objetím mne jenom dusíš!

Dělej, co chceš.

Řekni, co musíš.

Stále doufám, že se mě pustíš.

Necítím žádné souznění duší.

Dřív bláznivé blouznění je čím dál víc sušší.

Slova jsou plná lásky a bolesti.

Měl jsi čest poznat všechny mé neřesti.

Stále se ti beze mne špatně spí.

Stále o mně tvá mysl sní.

Dáváš mi tolik.

Nemůžu vše přijmout.

Rány se budou dlouho hojit.

Radši svojí láskou zahrň jinou.

Bílá stěna, modrá růže.

Lhát se nemá, miluji jiného muže.

Lásko, upřímně prosím,
odpust', druhého v srdci nosím.

Sama sebe srážím k zemi,
stále toužím po souznění.
Opilí city a poblouznění.
Pro žádné MY místo není.

Dobře vím, jak bolí, když srdce stůně.
Jak vidí svět ten, kdo má místo očí žalem přetékaný tůně.

Dál půjdu sama.
Moje cesta je už dávno daná.

Někdo přestříhl provázky.
Zanechal po sobě nezodpovězené otázky.
Zbyl mi neopětovaný cit.
Místo šťastné duše, prázdný byt.

Sucho v ústech, chybí úsměv.
Třeba jednou pochopíš...
Poslední úsměv skrz slzy.
Vážně mě to mrzí.

Gymnázium Uherské Hradiště
Velehradská tř. 218
686 17 Uherské Hradiště

Anežka Dufková, 18 let

Paradox

„Kdo miluje, neodejde.“

Řekl a odešel...

Vrát' se mi.

Prosba tak beznadějná, že se bojím na ni jen pomyslet.

Bez Tebe...

Láska opustila svět.

Beznadějný výkřik do tmy.

Zbyl po něm chladný pomník.

Světlo zhaslo.

Ruce i duši zaplnilo prázdno.

Srdce přestalo bít.

Bludný Holanďan, co marně hledá klid.

Anežka Dufková, 18 let
Gymnázium Uherské Hradiště

Minulost

Potkali se kdysi na ulici.

Získal si ji svým úsměvem.

Tenkrát ruce skoro podali si.

O několik dní později spolu šli ven.

Od té doby v sobě nosila vizi.

Život se změnil v překrásný sen.

Cit k němu chovala vždycky ryzí.

Dokázal rozjasnit i nejčernější den.

Prošli spolu i pár krizí.

Náhle jejich loď změnila směr.

Lidé jsou občas sprostší než krysy.

Plátno lásky získalo nesčetně děr.

Se slzami v očích sleduje, jak jí ze života mizí.

Srdce jí obklopila hromada ledových ker.

Býval tím nejbližším, teď je však cizí.

Přišel konec všech vášnivých her.

City

Brzy z rána, krátce po probuzení,
hledám žílu života, co není k nalezení.

Čekám, kdy příběh získá rozuzlení,
však zatím se zdá, že východisko není.

Les tiše dýchá, čirý potůček pění.
Ničí mě vlastní pýcha, vysvobozuje snění.

Úzká cesta leží ukrytá ve stínu,
očíma hledám barevnou rostlinu.
S nepropustnou zelení nikdy nesplynu.
Pusťte mě do města, jinak se pomínu!

Na druhou stranu skýtá les uklidnění,
zatímco duše čeká na vzkříšení.

Ukrytá v koutě doufá ve své znovuoobjevení.
Neztrácí naději, věří ve vlastní naplnění.

Nezapomeň, každý nádech se cení.
Nevěř v něco, o čem víš, že není.

Dětství

Zelený kočárek, zdobený bílou kopretinou.

Pojďme se podívat, jak dny plynou.

Bělovlasé dítě, oči modře září.

Usměvavá matka, co přeje si, ať se mu v životě daří.

O pár let později, spolu na hřišti,
stavěli velkolepé hrady na pískovišti.

Když vedla jej do školky, dostalo značku sluníčko.

Tenkrát v něm ještě nehnízdlilo zlo.

Za deštivých dnů spolu malovali,
jindy se v jezeře koupali a smáli.

Na panenkách oblečení upletené od mámy.

Ach, jak krásně si spolu vyhráli!

Přišly první školní povinnosti,
s nimi i nové vědomosti.

Už víš, kolik má člověk kostí?

Mnohdy víc než kolik skrývá ctností.

S mámou vybrali růžovou aktovku,
pero použila jako taktovku.

Život dostal nový jasný takt,
pak přišel první nečekaný zvrát.

Za každým dalším zvratem následoval zkrat.
Místo aby dávala, začala brát.

Uléhala s pocitem, že ji nemá nikdo rád.
Po boku žádný dobrý kamarád.

Na projev citů nebyl čas.
Narážela do studených stěn, znova a zas.

V srdci s pocitem, že je sama,
přidala se k těm, kdo vlastní víru vzdává.

Špatné vzpomínky mažou ty krásné.
Jiskra dobra v ní brzo zhasne.

Došla až sem,
chladnější než zmrzlá zem.

V duši bolest a spousta stesku.
V ruce láhev koupená v Tescu.

Vracela rány, myslela, že jí bude líp.

Zničila všechno, neví kam dál jít.

Před očima temno, chce lepší být.

Sama se sebou ale nedokáže žít.

Všechno by smazala, začala znova.

Však zvolila příliš ostrá slova.

Způsobenou bolest nezmírní sebedelší doba.

Sama sebe sráží k zemi, zas a znova.

Ať skončí špatně, stejně už je jasná.

Má jediné přání, ať je máma šťastná.